

BRUSEVI I METLE

Sara Mlinovski

Prevela
Milica Cvetković

Naslov originala

Sarah Mlynowski
BRAS & BROMSTICKS

Copyright © 2005 by Barbara Gowdy
Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Avivi,
mojoj sestrici.
Jeste, ona će mi
uvek biti sestrice,
čak i kad bude
imala sedamdeset dve
a ja sedamdeset devet godina.
(Dobro, Aviva,
sedamdeset osam i po.)*

Canada Council
for the Arts

Conseil des Arts
du Canada

This book is published under assistance by The Canada Council
for the Arts and Foreign Affairs Canada.

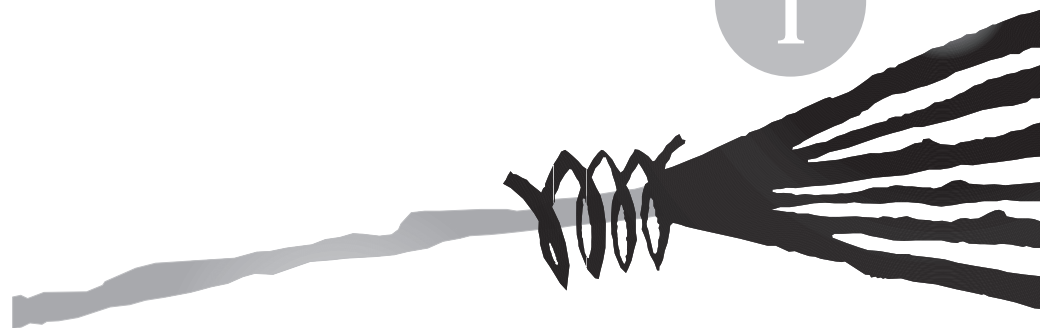
Neka Sila bude sa:

Lorom Dejl, mojom izvanrednom urednicom, koja voli Rejčel i Majri isto koliko i ja; Vendi Lođom, za njeno savršeno navođenje i nepresušni polet; Beverli Horovic, Izabel Voren-Linč, Tamar Švarc, Gejli Kariljo, Emili Džejkobs, Dženifer Blek i sa ostalima iz *Delakorte presa*, koji su se naradili povodom moje knjige; s mojom mamom Elisom Ambrouz, što je unela mnoge šale i većinu interpunkcijskih znakova; s Lindom Kernin, što mi je uvek u deliću sekunde odgovarala na imejlove (Re: DA LI JE OVA REČENICA SMEŠNA ili Re: DA LI OVO UOPŠTE NEŠTO ZNAČI?); sa Džes Braun, zato što je čitala sve što sam napisala od naše devete godine i što nikad u životu ne bi išla na audiciju za modnu reviju; s Robin Glab, za svu pomoć koju mi je pružila; s Boni, Ronit, Džesikom D., Viki, Džonom, tatom i Luizom (mojom PM – u ovom slučaju pomajka, a ne pomanijakinja), zbog njihove ljubavi i podrške, kao i s Todom, MBM (mojim budućim mužem), zato što mi je svaki dan učinio čarobnim.

BRUSEVI I METLE

BOLJE OD CRVENIH CIPELICA

1

U ovih svojih četrnaest godina poželjela sam mnogo toga... dečka, mir u svetu, velike grudi. Ali nijedna želja mi se nije ispunila.

Sve dosad.

Stojim u školi uz ormarić za knjige, dižem rajsferšlus na crnoj perjanoj jakni i vidim te patike.

One firmirane, od zelenog antilopa, kojima sam se oduševila prošle nedelje u *Blumiju*. Mama mi je rekla da ne mogu da ih kupim jer koštaju više od našeg televizora.

A one su mi sad na nogama.

„Ali kako...“, mucam i trepcem zbunjeno. Gde su one pohabane crne čizme koje uvek nosim? „Mislim, kad li sam...?“

Da nisam posle fizičkog s nekim slučajno zamenila obuću? Jesam li postala lopov?

Nemoguće. Jedini put da sam uzela nešto tuđe bilo je kad sam greškom stavila Džuelinu pomičnu protezu za zube. Gnusno, da. Ali kriminalno? Ne.

Srce mi udara kao ludo. To je tako čudno. Kako su mi ove patike dospele na noge?

Čekaj malo. Možda mi ih je mama kupila kao iznenađenje? Mada obično ne radi tako nešto, ali vladala sam se primereno u poslednje vreme (pošto me je bila kaznila za nešto tako smešno, i ne pitajte šta), a ona bogato nagrađuje dobra dela.

Pretpostavljam da sam ih jutros vezivala ne obraćajući pažnju. Teško. Ali sinoć sam zaista kasno legla, a uvek se pogubim kad sam umorna.

To ipak nije objašnjenje za činjenicu da ih dosad nisam primetila na sebi. Ponovo gledam dole. Patike su sjajnozelenе. Skoro svetlucave. Takoreći *vrište* da obratim pažnju na njih.

Šta da se radi. Imam nove patike! Dodatak kakav se samo poželeti može za ono što nameravam da radim posle nastave. Cerim se kao neko ko je upravo skinuo pomičnu protezu.

„Mogu li da se poslužim tvojim mobilnim?“, pitam Tami. Ona se zabavila preturanjem po rancu. Mogu bar da se zahvalim mami – možda će uskoro pristati da mi kupi i mobilni telefon.

„Kul patike“, kaže Tami i gleda mi u noge. „Kad si se preobula?“

„Ja... nisam. Nosim ih, uh, ceo dan.“ Da li? Sad sam opet potpuno zbunjena.

Tami mi dodaje telefon levom rukom, a palac desne diže prema meni. Ona misli izražava znakovima prstiju. Prošle godine je s porodicom bila na Arubi i učila da roni s bocama, pa se sad često sporazumeva podvodnom pantomimom. Palac gore znači: „Hajde da izađemo na površinu“, a sad hoće da kaže da želi da zbrisemo odavde.

Majka mi odgovara na prvo zvono.

„Mama, hvala ti za patike. Savršene su! Izvini što ih nisam primetila još jutros.“

Tišina. Zatim se čuje prigušeno pucketanje telefonske linije.

„Još si tu?“, pitam je i udaram petom o petu. Ko bi rekao da zeleni antilop deluje ovako bajno. „Ne čujem te.“

U daljini se čuje pomamno došaptavanje a zatim glasno „Ššššš!“

„Treba da dođeš kući“, kaže mama.

„Šta? Zašto?“, pitam. U stomaku imam osećaj kao da propadam.

Ponovo tišina. Novo mahnito šaputanje. „Moram o nečem da razgovaram s tobom“, kaže mama. Glas joj je isprekidan. „O nečem izuzetno važnom.“

„Ali ja imam izuzetno važne planove za posle škole!“ Imam sastanak sa sudbinom u piceriji *Stromboli*! Ovo je čista i potpuna propast. „Kad sam te zvala pre sat vremena rekla si da mogu da idem!“

„Došlo je do neke promene“, kaže majka i uništava mi život svojim odsečnim rečima. „Hoću da se vratiš kući.“

U perjanoj jakni počinjem da se pušim kao u peći. „Zar ne možemo kasnije da popričamo o toj, za čovečanstvo presudnoj, temi?“

Majka uzdiše u stilu *zašto ja moram na svojim slabim plećima da nosim teret sveta*. „Dosta, Rejčel.“

„Dobro.“ Uzdišem i ja njoj. Umem i ja da uzdišem, jednako mučenički. U znak male osvete, pritiskam ružičasti taster s natpisom *END* pre nego što uspe da mi kaže „zdravo“.

„Ne mogu da idem“, obraćam se Tami i vraćam joj telefon. Osećam da su mi po obrazima iskočile fleke. Što li jednostavno nisam smislila da se zahvalim mami tek kad stignem kući?

Tami namešta konjski rep u koji je svezala svetlosmeđu kosu i stavlja pesnicu pred grudi, znak za nedostatak kiseonika, a u ovom slučaju da mi stavi do znanja kako joj je žao zbog

mene. Tami ume odlično da saoseća, a još je i pametna i pouzdana. Uvek mi se nađe kad mi je potrebno s nekim da razgovaram i, što je još važnije, kad god nesvesno šetam sa zrn timeru među zubima ona me neprimetno opomene tako što se tapne po usnama. Sjajna je drugarica. Samo što – *dobro de*, mrzim da ističem nekog – više volim Džuel. Ali s obzirom na način na koji se uporno ponaša prema meni, Džuel ne bi reagovala ni kad bih na nepostojećim grudima nosila natpis *Upravo me je neko šutnuo*.

Uzdah.

Poslednja četiri meseca, otkad se pogordila što je išla na audiciju za modnu reviju škole *Džon Fildžerald Kenedi* i bila primljena, Džulijana Sančez (skraćeno Džuel, a ND kao još kraće ili možda duže) preobratila se iz moje desne ruke i Najbolje Drugarice u overenog člana unutrašnjeg kruga. Da, dokopala se prve lige. Skoro da više i nemam prilike da pričam s njom, osim po nekoliko minuta na časovima matematike. Tako mi nedostaje!

Odlazak u *Stromboli* trebalo je da bude korak ka obnavljanju en-de statusa (izvinjavam se što koristim ovu budavu skraćenicu za najbolje drugarice, ali Džuel i ja smo je od vajkada koristile.) Čitava kul družina će biti tamo. Presrećna sam što sam uopšte i pozvana. Mik Lojd je pozvao Džefrija Starsa, ovaj je pozvao Arona Džejkobsa, ovaj je pozvao Tami, a ona je pozvala mene. A s njima ne idete ako vas niko ne pozove. Ne možete da idete. Ne biste znali koju su piceriju/kafić/prazan stan prvligaši izabrali, pa ne biste imali pojma gde da se pojavite. Kad bi bar birali isto mesto svaki put, kao oni u seriji *Prijatelji*. Monika se nikad nije pojavila u nekom drugom kafiću, nekom *Ne-Central perk* i pitala gde joj je društvo.

U hodniku vidim Rafa Kosravija kako iz svog ormarića izvlači kaput. Pramen kose, crne kao ponoć, upada mu u oči iste boje i on ga sklanja nadlanicom.

Srce. Hoće. Da. Mi. Iskoči. Ali. Ne. Zbog. Patika.

Uzdah. Zbog majke ću propustiti mogućnost da flertujem s Rafom, momkom u kog sam zaljubljena.

Zaljubljena sam i u Mika Lojda. Da, znam da vam je čudno što sam zaljubljena u dva momka istovremeno, ali kako ni s jednim od njih nisam progovorila više od dve reči („Srećni praznici!“ Rafu i „Izvini“ Miku), nisam zabrinuta za svoje podeljeno srce. Mik Lojd je sladak, plav, pravi Amerikanac, i zvezda je svakog skupa. Širok osmeh, jamice u obrazima, strava kosa. Raf je više tajanstven, povlaka, seksi. Nije mnogo visok, samo oko sto sedamdeset centimetara (što je opet mnogo, mnogo više od mojih sto pedeset pet centimetara – valjda ću još da rastem), ima tanko, mišićavo telo, kao neki prvak u tenisu ili olimpijski pobednik u plivanju (mada nikad nisam gledala profesionalni tenis ni plivanje). I Raf učestvuje na modnoj reviji sa Džuel.

Ah, modna revija. To je *zapravo* revija igrača na modnoj pisti, u firmiranoj odeći. Tako sam bar čula. Budući da sam prvak i da je revija u aprilu, nisam imala prilike da je vidim. Otkad je pre deset godina jedan bivši đak gimnazije *Kenedi*, koji je sad hit holivudski režiser, došao na ideju o reviji igrača kako bi se prikupio novac za matursko veče, momci smatraju da je ovo nešto baš kul da rade. Kao američki fudbal ili bejzbol. Neki momci koji igraju fudbal učestvuju i na reviji. Nažalost po školsku zbirk u pehara, kvoterbek je bolji plesač nego sportista.

Mik ne učestvuje na reviji, ali igra u Juniorskom univerzitetskom bejzbol timu, jedinoj sportskoj ekipi naše škole koja ne gubi baš uvek. On živi – pažnja, pažnja, gajba! – u velikoj kući od crvenkastog peščara. Kako su mu mama i tata često van grada, priređuje mnogo razuzdanih žurki (na kojima nikad nisam bila). Raf i Mik su sasvim, sasvim prva liga. Samo, nije to razlog što mi se sviđaju.

Raf zakopčava jaknu i pljeska nekog druga po leđima. Uzdah.

Kakav sam ja lažov. *Naravno* da je to razlog što mi se sviđaju. Čak ih i ne poznajem, pa zašto bi mi se onda dopadali? Oni su hot i kul* – što znači seksi i omiljeni – i da se jedan od njih zainteresuje za mene, mogla bih zapravo da se razmećem pravim poljupcem. (Prvi put sam se poljubila s jednim Teksašaninom po imenu Stju, kog sam upoznala na krstarenju. Ovo je čista laž. Mada je tamo bio dečko iz Teksasa po imenu Stju, samo što je imao sedam godina.) Osim toga, istog časa bih napredovala iz druge lige (druge+ lige kad mi je sve potaman) u prvu.

Zaista želim da budem u prvoj ligi. Da, znam da sam kolosalno jadna, a gledala sam i dovoljno filmova da mi bude jasno da omiljeni ljudi uvek dobiju ono što im sleduje. I to da ako je neko u prvoj ligi gimnazije, ne znači da će biti kul i na kolidžu. Ali... kao i plavuše, i prva liga uvek deluje zabavnije.

Pitam ja vas: zar je to loše što želim da budem srećna? Zar je to loše što želim da budem omiljena? Zar je to loše što želim da mi život bude nalik na reklamu za gazirano piće, pun smeha, skakanja i udaranja „petice“ o nečiji dlan?

Aron, poznatiji kao Tamina veza s prvom ligom, sad joj maše s druge strane hodnika.

Iako Tami ne veruje u to, Aronu se ona sviđa. On nije baš u prvoj ligi, ali je išao u prelazne razrede s Mikom i druži se s Mikovim najboljim drugom Džefrijem, tako da ga nekad pozivaju na mala vrata. Tami smatra da bi je Aron, da mu se sviđa, već pozvao da izađu. Umesto toga, počeli su da se „druže“. Svake večeri se dopisuju preko interneta. Tami kaže da joj se ne dopada Aron, ali ja to nisam progutala. Ona se kikoće kad je s njim i mahnito šalje znake rukama.

* Engl.: vreo i prohladan. (Prim. prev.)

„Spremna si?“, pita je Aron i vezuje šal kao šlem oko vrata i preko ušiju. Liči na jednog od zlih pustinjaških ljudi koji pokušavaju da ubiju Luka u *Ratovima zvezda*.

Jaoj. Samo kreteni pominju *Ratove zvezda*. Kako zamišljam da postignem status kul devojke kad sam ovakav luzer?

Treba da počnem da se smejem i skačem. Možda će mi, ako podignem dlan, Tami dati peticu?

Ne.

Umesto toga, Tami Aronu pokazuje ronilačko okej, što je slučajno i univerzalni znak za okej, kad kažiprstom i palcem napraviš slovo o. To me je uvek bunilo. Gde je tu slovo k? Šta ako time samo hoćeš da kažeš: „O“, kao u *O*, *Rafe*, *zašto me ne primećuješ?* Ili *O*, *najzad sam dobila kul patike*.

„Videćemo se sutra“, dobacuje mi Tami.

O, zašto, o, zašto moram da idem kući?

Skrećem na uglu Desete ulice i trčim ostatak puta do svoje zgrade – mrzim što to radim svojim novim netaknutim đonovima patika, ali nemam izbora. Ušne školjke su mi se zamrzle u komade leda, pa će verovatno morati da mi ih uklone hirurškim putem. Ozbiljno. To rade s promrzlinama. Zovite me Van Gog.

Pritiskam dugme da pozovem lift. Da mi prođe vreme – koliko mu to treba? – pravim spisak u mislima.

Moguće izuzetno važne teme o kojima mama navaljuje da pričamo od svih dana baš danas:

1. Možda je njena putna agencija *Medeno sunce* (specijalizovani su za medene mesece) propala. Možda će nam reći

da treba da počnemo da štedimo. Da stegnemo kaiševe. Više da kuvamo hranu, manje da jedemo napolju. Da otkazemo drugu telefonsku liniju. Da vratimo moje nove patike.

2. Možda je Majri, moja dvanaestogodišnja sestra, videla mafijaškog ubicu kako nekog kasapi, a državni tužilac traži od nje da svedoči, pa moramo da uđemo u program zaštite svedoka i preselimo se u Los Anđeles. Bilo bi nam strava u Kaliforniji. Samo što svi u Los Anđelesu stavljaju silikone. Ko još želi nešto strano u svom telu? Već je dovoljno strašna bila pomična proteza za zube – s njom sam izgledala kao robot. (A ja sam oduvek želela da imam robota. Posebno nekog programiranog da slaže odeću kojom mi je trenutno zastrt pod u sobi.)

3. Možda mi je mama gej. Tamina majka se razotkrila pre četiri godine. Kako su se oba Tamina roditelja ponovo venčala, ona sad ima tri majke – jednu biološku i dve pomajke. Kao da jedna majka nije dovoljno dosadna. Ne. Moja majka nije gej. Videla sam da trepće onim dugim trepavicama i uvija kosu oko prsta svaki put kad naleti na Dejva, dvadesetsedmogodišnjeg privlačnog vatrogasca s drugog sprata.

4. Možda mi, jezik pregrizla dabogda, majka ili sestra imaju neku neizlečivu bolest. Ali Majri je uvek gladna. Da li je neko gladan kad ima neizlečivu bolest? Mislim da nije. Nikad se nisam družila ni sa kim ko je tako bolestan. Nisam imala prilike. Ali pre nekoliko nedelja gledala sam na televiziji film u kom su dva dečaka ismevala nekog jadnička s leukemijom zato što mu je opadala kosa i to me je sasvim izludelo. Kad bih poznavala nekog ko umire, prema njemu bih bila izuzetno pažljiva. Majka deluje prilično bledunjavo, možda ona – gospodebože – ima rak. Mada bi njeno bledilo moglo da bude i posledica neviđeno nezdrave ishrane.

Ona stvarno jede slatkiše od belog sleza za doručak. I to ne one dobre iz prodavnice *Laki charms* – ona jede one bele iz kese. Za ručak sebi ponese bedni đevrek. A za večeru jedemo neku od tofu gadosti. Odbija da sprema meso. Čak mi je i sestra postala vegetarijanka, pa sam ostala sama protiv njih dve. Očigledno da ne mislim da je neka od njih ozbiljno obolela, jer bih pohisterisala. A da je neko i bolestan, ja bih to otkrila. Umem da primetim svašta. Kao što su antibebi pilule moje mame. Dobro, našla sam ih u tajnom pregratku njene torbice za šminku – još jedna potvrda da nije gej. Ne znam zašto ih pije; već dve godine ni sa kim ne izlazi. Htela sam da je prijavim na jedan sajt za zbližavanje preko interneta, ali je poludela kad je videla da joj u fotošopu brišem bore sa slike i naterala me je da sasvim obrišem njen profil.

Ispostavilo se da je ovaj spisak skroz haotičan. Nije ni čudo što ih nikad ne pravim. Tako te ograničavaju. Kao hulahop čarape. Majri ih obožava. (Mislim na spiskove, ne na hulahopove – i ona i ja ih mrzimo, naročito one grebljive vunene.) Ja sam neorganizovan tip devojke, onaj što pod krevetom još drži čarape od prošle nedelje, ali Majri kuca i kači na tešku oglasnu tablu iznad svog stola podsetnike u stilu *Ono što danas treba da uradim! Spisak stvari koje treba da spakujem za odlazak kod tate! Zbog čega sam stipsa?* (šalim se za ovaj poslednji). Ostatak zidova u njenoj sobi prekriven je diplomama iz tekvonda. Ima braon pojas, što je dva nivoa ispod crnog. Kako je to šašavo! Visoka je samo sto trideset sedam centimetara, a može da prebije tatu. Dobro de, verovatno ne može da prebije tatu. Međutim, mene svakako može. Jednom sam i ja išla na čas, ali mi je bilo naporno sve to šutiranje, klanjanje i koncentracija koja je potrebna. Da ne pominjem ono nemoguće pravilo o nepričanju...

Odjednom primetim tablu na liftu: NE RADI.

Grrr. Očigledno će mi stepenište biti današnja rekreacija. Zapravo celonedeljna. U redu, celomesečna. Trčim uz prvi niz stepenika. Žustro hodam uz drugi. Do četvrtog skoro da se zanesvestim.

Možda je trebalo da ostanem na tekvondu. Tako bih imala kondiciju. Nisam od onih devojaka koje paniče oko deblji-ne svojih butina, ali je nekako tužno što sam tako mlada a ostajem bez daha.

Možda postoji neki sport kojim bih mogla da se bavim.

Ne. *Huh, huh.* Treniranje. *Huh, huh.* Je. *Huh, huh.* Previše. *Huh, huh.* Teško.

Kad uguram ključ u bravu već jedva dolazim do daha.

Kačim jaknu u plakar u predsoblju. „Zdravo?“

„Ovde smo“, viče mama iz svoje sobe.

Brišem donove novih strava patika, palim svetlo u kuhinji i sipam sebi čašu vode. Zatim prođem pored svoje sobe, Majrine sobe i kupatila, pa uđem u sobu upravnice zatvora. Ona i Majri sede jedna pored druge na krevetu, nogu skrivenih ispod izbledele ljubičastog ćebeta, leđa oslonjenih na proćelje kreveta. Obe su u onome u čemu uvek spavaju: prevelikim majicama.

„Zašto ovde bazdi na duvan?“ Između uzvišenja za koja pretpostavljam da su majčina stopala, stoji pepeljara puna opušaka. Šta se to dešava? Pa ona ne puši već više od godinu dana.

„Kratkotrajna slabost“, kaže mama s izrazom krivca. „Neće se ponoviti. Sedi. Imamo nešto da ti kažemo.“

Oh-oh! Pokušavam da smetnem s uma ogavne pikavce i usredsređujem se na ono što sledi. Mora da je mnogo gadno. Da smo dobile na lutriji, dočekala bi me s osmehom i šampanjcem. Dobro, ne baš sa šampanjcem, jer je on prilično skup. Ali možda sa šardoneom. Povremeno mi dozvoli da

popijem čašicu za večerom. Kaže da je bolje da probam vino kod kuće nego na nekom žuru bez nadzora.

Mada ja nikad nisam bila na žuru bez nadzora. (Ali rado ću ići ako me neko pozove. Možete me zvati na kućni [nemam mobilni] telefon ili mi poslati mejl na...)

„O, Rejčel“, kaže mama. „Odakle da počnem?“

Majri jede semenke suncokreta iz kesice. Gadi mi se da je gledam. Gricka jednu po jednu semenku, liže prste, a onda te štokave prste izgriženih noktiju (navika koju je nasledila od majke) nabija ponovo u kesicu. Jedna vlažna semenka joj visi o kudravom smeđem pramenu kose dugačke do ramena. Baš privlačno.

„Hoćeš malo?“, nudi mi.

Fuj!

„Da li si ti to ušla u stan obučena?“, pita me majka i viri preko ivice kreveta.

„Nisam.“ Spremam se da joj se ponovo zahvalim na patikama, ali manire potiskuje znatiželja za to što imaju da mi kažu. Zato ih odvežem i uredno složim na pod. Zatim u krevet uklizam stomakom, u stilu bejzbol igrača (vidiš kako smo stvoreni jedno za drugo, slatki moj Mik?). „Bolje bi vam bilo da je ovo važno.“

Umesto odgovora, majka pali novu cigaretu.

„Hej? Dosta pušenja“, opominjem je, ali ona ne obraća pažnju na mene, pa se okrećem Majri. „Zašto si još u pidžami? Zar nisi išla u školu? Zar nemaš tekvondo?“ Nije na umoru, a uspeva joj da izbegne školu?

„Ceo dan sam kod kuće“, odgovara Majri i pokazuje usta puna smrvljenih semenki. „Mama i ja smo imale o nečemu da razgovaramo.“

„Nemoj da pričaš punih usta“, kažem joj. Budući da sam joj starija sestra, upućujem joj pozitivnu kritiku. Često.

Ona zatvara usta, guta i kaže: „Nemoj me zapitkivati dok jedem.“

Majka trlja prstima slepoočnice i samo što ne upali svoju plavu kosu žarom cigarete. „Devojčice, molim vas. Ne mogu sad da podnesem svađu.“

Ponovo se unervozim. „Je li sve u redu? Šta se dešava?“

Majrinim licem se širi osmeh. „Sve je fantastično.“ Viri preko ivice kreveta, zagleda moje patike i zakikoće se. „Čudeno!“

Mama upozori Majri ostrim pogledom. „Izgled može da prevari, Majri. Ozbiljno sam mislila ono što sam ti ranije rekla.“

Teže je tumačiti moju porodicu nego Tamine podvodne znake. „O čemu vi to govorite? I ako je sve tako super, zašto sam ja ovde?“

„Rejčel.“ Mama duboko udahne. „Sestra ti je veštica.“

MOJA SESTRA MALO PREOZBILJNO SHVATA PRAVA ŽIVOTINJA

2

„Molim?“, pitam zapanjena.

Mama ponavlja šta je rekla: „Sestra ti je veštica.“

„Nije ona *tako* loša, mama“, branim Majri prigušenog glasa.

„Ne, ne razumeš. Veštica-veštica.“

Majri klima glavom. „Seti se Sabrine. Hermione.“ Nabira čelo razmišljajući. „Ili kao iz one serije iz šezdesetih godina, *Začarani?*“

Mama se mršti. „To zaista nije pravi primer.“

Kažite mi, šta treba da uradi tinejdžerka kad joj majka kaže nešto ovako sumanuto? „Mislim da bi trebalo da nastaviš s terapijom“, otrgne mi se s usana. Mislim, stvarno.

Majka gricka ispucalu usnu. „Seti se šta se sinoć desilo s kuvanim jastogom?“

Dobro, hajde da se vratim malo unazad.

Sinoć je otac naterao Majri i mene da večeramo kod njegovih budućih tašte i tasta, Ejbramsonovih iz Ridžfilda u